

Tatiana Sadloňová, 21 rokov, Hradište pod Vrátnom

Zimomilný odraz

Slnko pomaly zapadalo za horizont, zato ja som sa vznášala v atmosfére pokoja. Črtal sa ďalší pekný, teplý letný večer. Počasie bolo ako stvorené na rôzne výmysly a plány. Napriek tomu som na mesto hľadela sama. Okolo mňa sa týčila až nevšedná prázdnota. A aj keď som bola spoločenská, dnes mi to akosi nevadilo. Práve naopak. Zbožňovala som okamihy, kedy moje spoločenské a hlučné ja milovalo byť ticho.

Rada som sa prechádzala a objavovala rôzne zákutia miest. Ale taktiež som vedela stráviť celé hodiny na jednom jedinom. Bez vypovedaného slova, bez pohnutia. Len sama so svojou existenciou. Tieto rande sa mi páčili.

Po skutočne dlhých hodinách na mojej jednočlennej schôdzke som sa rozhodla posunúť sa ďalej. Oblohu medzičasom pohltila tma, zato vo mne žiarilo to najjasnejšie svetlo. Patričným dôkazom bol snád' i môj úsmev na perách.

Prešla som dolu hradným nádvorím, až som sa za sprievodu svetiel pouličných lúčok dostala na strechu reštaurácie, ktorá bola na rovnakej výškovej úrovni ako priestor pod hradnou bránou. Opäť sa mi naskytl výhľad na nočné mesto. Kdesi v úzadí mi autá dávali na vedomie, že život sa nocou nekončí, práve naopak.

Moju pozornosť si znenazdajky ukradlo dievča, kráčajúce po chodníku podo mnou. Išlo naozaj rýchlo, no môjmu pozornému oku neunikol podstatný a vlastne neprehliadnuteľný detail – mala na sebe zimnú bundu a čiapku. Zámerne som zažmurkala niekoľkokrát po sebe, aby som sa uistila, či vidím dobre. No za môj zrak by sa nehanbil ani jastrab. Oblial ma pot, keď som si uvedomila, že to, čo mám pred očami, sa mi nesníva.

Stála som pár metrov nad ňou, ale prisahala by som, že jej z úst vychádzali obláčiky pary. Nie dymu. Ale pary. Nedržala v rukách cigaretu a vzduchom sa nevznášala jej typická vôňa. Alebo smrad. Nech si to každý nazýva, ako chce. Na slovíčkarenie som teraz nemala čas. Všetok som venovala pozorovaniu tohto zvláštneho zjavu.

Vyšla hore po schodíkoch a ocitla sa na terase reštaurácie, ktorú majitelia pred pár minútami zatvorili. Na jej kraji sa týčil dlhý a hrubý múrik, ktorý výškovo siahal do pásu neteplomilnej dievčiny. Sadla si naň, akoby chrbtom ku mne. Pozerala som sa na jej siluetu z výšky, ale chcela som viac. Túžila som sa jej pozrieť do tváre, aby som zistila, čo je zač. Moja neprekonateľná zvedavosť nado mnou víťazila. Pokojné pozorovanie nočného mesta skončilo práve teraz. Netušiac, na ako dlho.

Zbehla som dole po schodoch. Nerada som sa hrala na nenápadnú a vlastne som to ani nikdy nevedela. No nechcela som svoju nečakanú spoločníčku vyľakať.

Zastavila som na rohu reštaurácie. Dievčina v kabáte sedela odo mňa len pár metrov. Stále viac otočená chrbtom, ale už sa mi črtal i profil jej tváre. Celé mesto bolo pohltené žiarou svetiel. S nimi dokonale harmonizovali hviezdy. No i tak sa najväčší ligot odrážal od tváre uzimeného dievčaťa. Tráva, ktorú kropila svojimi slzami, by mohla rozprávať svoj príbeh.

Vyzerala, akoby túžila po spoločnosti, po objatí. Zároveň však vyzerala ako utečenec. Nie z väzenia. Nie takého reálneho. Pripadala mi, akoby utekala pred niečím. Niekým. Možno i sama pred sebou. A zjavne som sa nemýlila. Pretože skôr, ako som sa stihla zobudiť z môjho náhleho myšlienkového pochodu, objekt môjho pozorovania bol preč. Otočila som sa z jednej strany na druhú, snažiac sa zachytiť akýkoľvek pohyb.

Vravela som, že za môj zrak by sa nehanbil ani jastrab.

Vydala sa po chodníku, smerujúc svoje kroky do útrob mesta. Nechala sa pohlcovať jeho večnosťou. Po tom, čo som odhalila jej úmysel, som neváhala ani sekundu. Vydala som sa po stopách krokov dievčiny v zimnom kabáte. No veľmi som jej nestíhala. Kráčala ozaj rýchlo. Neúnavne. Pohľad na ňu vo mne evokoval všetky možné zápory, aké som si v tej chvíli vedela predstaviť.

Mávala som na ňu, ale zozadu ma nemala ako vidieť. Oči mala len vpredu na tvári, nemala ich všade, a tie jediné upierala kamsi dopredu. Do nebies, na zem, čo ja viem. Nevidela som na ňu a ani ona na mňa, no i tak sme kráčali dovedna.

Pritiahla som si obe strany rozopnutej bundy k sebe a zrýchlila som. Dychom som nestíhala, nasadené tempo ma priam mučilo. Ale mala som pocit, že tú dievčinu musím pre akýsi dôvod nasledovať. Nemohla som ju nechať len tak napospas osudu a dnešnej noci.

Ona odo mňa prevzala „príťahovaciu štafetu“ a zakryla svoje uši čiapkou. Vzápätí rukami stiahla do vreciek. Tak hlboko, akoby sa v nich chcela ukryť celá.

Prešli sme už nehorázny kus cesty a ona stále nezastavovala, ba ani len nespomaľovala. Začala som ju podozrievať, či nejde na nejaký tajný pohon, pretože táto situácia sa vymykala môjmu chápaniu. Chcela som na ňu zakričať, nech zastane. Spýtať sa, čo sa jej stalo, keď má až takúto nehoráznú potrebu od niečoho utekať. Nemusela som študovať psychológiu, aby mi bolo jasné, že sa za nikým neponáhľala. Možno ak tak jedine za svojím šťastím, ktoré niekde po ceste stratila.

Naozaj som sa jej chcela prihovoriť, ale v tom ma z mojich myšlienok odvedol až príliš známy hlas.

„Pod' sa najesť, obed je uvarený,“ ozvala sa mamina v mojej izbe. Od ľaku mnou prešla triaška. Pohľad som uprela na ňu, neschopná preriecť slova. „Čo sa tak ľakáš?“

Ostala som bez slov.

„Vnímaš ma?“ mama položila ďalšiu otázku.

„Ale nič, nič, len som sa zadumala,“ povedala som po pár sekundách úplnej tichosti a zmätenia. „Hned' idem za vami,“ ubezpečila som ju.

Mamin pohľad vyzeral asi tak presvedčivo, ako zneli moje slová, ale aj bez nútenej žiadosti pochopila, že ma musí nechať na chvíľu osamote. A najlepšie sa nepýtať.

Sama som sa ešte pred chvíľou hcela pýtať. Zaujímať sa. Ale ako som upierala zrak do zrkadla, všetky slová sa mi rozsypali v mysli a zamiešali do klobka, ktoré nebolo možné rozplieť.

Po ďalších sekundách bezbrehého státia pred zrkadlom som ale pochopila.

Tesne predtým, ako som odišla z miestnosti na obed, som venovala posledný pohľad zrkadlu. A dala posledné zbohom spomienke na samú seba, jej odrazu, ktorý sa v ňom už mesiace zobrazoval.